HOMILIA
SANCTISS. DOMINI NOSTRI
CLEMENTIS XI.
PONT. MAX.
HABITA
IN FESTO SANCTORUM
PETRI, ET PAULI
APOSTOLORUM
INTER MISSARUM SOLEMNIA
In Sacroſancta Baſilica Vaticana
ANNO DOMINI MDCCIII.

FLORENTIÆ, MDCCIII.
Typis Regiæ Celsitudinis
Apud Petrum Antonium Brigonci.

Superiorum Permiſſu.

Digitized by Google

ECCLESIAM ſupra petram à Domino ædificatam, hoc eſt, in Apoſtolorum Principis ſoliditate firmatam, Evangelicâ Nos admonente lectione, recolimus hodie, & gratulamur. Nec ſane uberior unquam, aut juſtior eſſe Nobis poteſt cauſa lætandi, quam quæ arcem hanc Religionis in ampliſſimum terrarum faſtigium extulit, Cœloque finitimam fecit. Meruit hoc, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, meruit hoc PETRI fides, meruit confeſſio: qua nimirum ille humana ſupergreſſus, cæteris ſilentibus Apoſtolis; non ea profecto, quæ caro, & ſanguis revelaverat, terrenis oculis reſpiciens; ſed quæ cœleſtis Pater Apoſtolico inſpiraverat cordi, ſublimiori mentis obtutu recogitans, abſconditam Chriſti divinitatem primus agnovit, primus promulgavit. Hinc merito beatus à Do-

mino vocatus, validum, ac forte totius Chriſtiani operis factus eſt fundamentum, quod nullo incumbentis ſibi molis pondere nutaret. Hinc veteri mutato nomine, Sacram inviolabilis petræ firmitatem, quæ nullis ſævientium hoſtium impulſionibus quateretur, divino munere accepit, tantoque donatus eſt animi robore, ut quæ in Chriſti expaverat paſſione, in ſuo poſtea ſupplicio minime formidaverit. Hinc tam intrepidæ charitatis ignem concepit, ut trophæum Crucis Chriſti Romanis arcibus impavidâ intulerit manu, nec mundi Dominam timuerit Romam, qui in Caiphæ domo metuerat Sacerdotis ancillam. Incurvavit habitantes in excelſo, Civitatem ſublimem humiliavit: humiliavit eam uſque ad terram, detraxit eam uſque ad pulverem, ut feliciorem imperio ſubiret ſervitutem, ubi eam conculcaſſent pedes pauperis, greſſus egenorum. Pauper ſcilicet, ac rudis piſcatoriæ cymbæ navicularius inſanientis ſapientiæ ſacraria dejecit, teterrima errorum monſtra fuga-

gavit, ethnicæ ſuperſtitionis oraculis ſilentium indixit, & parvus lapis, qui ſtatuam percuſſerat, factus eſt mons magnus, ac univerſam terram implevit. Hunc propterea lapidem divinus Jacob erexit in titulum, magnumque adeo, ac mirabile contulit ei potentiæ ſuæ conſortium angularis ipſe lapis CHRISTUS JESUS, ut hominis judicium Dei ſequeretur ſententia, illudque tandem ratum eſſet in Cœlis, quod PETRI ſediſſet arbitrio. Præclara hæc ſunt, Dilectiſſimi, hodiernæ lætitiæ argumenta; præclara itidem Urbis noſtræ decora, propter quæ Urbs quidem ipſa in ſuperbiam Seculorum poſita, Civitas Sacerdotalis, & regia, Civitas Domini, Sion, Sancti Iſraël, jure optimo prædicatur. Vos vero Sanctæ Civitatis felices incolæ, genus electum, populus juſtorum, Apoſtolicæ plantationis germina, merito vocamini. Magna hæc profecto ſunt ſupernæ dignationis dona: magna miſerentis Dei beneficia: magna demum diuturnarum, quibus undequaque premimur, calamitatum levamenta; Ut-

cum-

cumque ſcilicet Tartareus hoſtis novas in dies Chriſtiano gregi moliatur inſidias: utcumque fluctibus, ac periculis Petri navis agitetur; novimus illam jactari quidem poſſe, mergi non poſſe: novimus petram, cui Catholicæ Ecclesiæ ſuperſtruitur altitudo, adverſus irruentis inferi portas ſemper ſtantem, ſemperque conſtituram. Verum non adeo hæc ſunt, uti diximus, lætitiæ argumenta, ut non ſint ipſa magis irritamenta timoris. Nihil ſiquidem Nobis magis timendum eſt, quam ipſa divina bonitas, quæ tantis Nos muneribus cumulavit. Si enim, quum augentur dona, rationes etiam donorum augeri compertum eſt, quanta à Nobis exiget in diſtricto judicio Deus, qui tanta Nobis donavit? Quantæ rei erimus noxæ, ſi ſanctam hanc Urbem inhabitantes, almæ Sionis incolas non æmulemur? Quam rigidam æterno Judici, qui non fecit taliter omni Nationi, de collatis ab ipſo donis rationem reddere cogemur, ſi veluti columbæ in Sacræ hujus Petræ foraminibus ſingulari

Dei

Dei beneficio nidificantes, tam ſalutari præſidio, ad impetrandam peccatis noſtris veniam, & medelam vulneribus, uti neglexerimus? Quam ſeveræ animadverſionis gladio feriemur, ſi prope Apoſtolorum cineres Sancto divini amoris igne, quo illi, dum in humanis eſſent, tam feliciter æſtuabant, fortaſſe adhuc calentes, frigeſcere inveniamur? Quam gravi denique plecti merebimur pœnâ, ſi Apoſtolici cœtus Principum monitis eruditi, ſanguine roborati, cæteris univerſi Orbis fidelibus ſalubrioris doctrinæ verba, ſanctioris vitæ exempla minimè præbuerimus? Quæ igitur, & quanta unuſquiſque noſtrum à Domino acceperit, ſedulo conſideremus: quæ, & quanta viciſſim de acceptis lucra retulerit, trepidi cogitemus. Qua enim hora non putamus, Filius hominis veniet; in cujus tremendo judicio ab iis, quibus plus datum eſt, plus etiam requiretur.

33 353764